

Arrest

nr. 106 936 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SMET en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 januari 2013 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 januari 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 19 februari 2013.

1.3. Op 28 maart 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 maart 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.(...) M.(...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Hazara te zijn. U werd 27 jaar geleden geboren in het dorp Zardalo, district Qarabagh, provincie Ghazni. In Afghanistan had u geen specifiek werk of bezigheid.

In djeddi 1385 (21 december 2006-21 januari 2007) ontvingen uw vader en twee broers een brief van de taliban waarin zij werden opgeroepen zich bij hen aan te sluiten. De deadline hiervoor was zoals altijd tien dagen. Zij gingen hier op in omdat ze geen andere keuze hadden en sloten zich aan bij de taliban. Een maand later kwam er een talib naar jullie huis om jullie te vertellen dat zij alle drie omgekomen waren.

Nog eens een maand later ontving u ook een brief van de taliban om u aan te sporen zich bij hen te voegen. U wilde dit niet doen.

Drie à vier dagen later kwam uw oom langs vaderskant, Q.(...) - een machtig man die banden heeft met zowel de taliban als de regering -, naar jullie huis om jullie gronden voor zich op te eisen. Hij sloeg daarbij uw moeder en toen u dit zag probeerde u haar te verdedigen. U werd echter door uw oom en zijn handlangers neergeslagen en neergestoken. Hij sneed ook uw vinger er af. Uw oom liet u voor dood achter en hij nam uw moeder en zus met zich mee. U werd naar het ziekenhuis gebracht en drie weken later ging u zich verschuilen bij uw tante die in een naburig dorp, Bolanda woont. Q.(...) was intussen te weten gekomen dat u nog leefde. Hij kwam twee keer naar het huis van uw tante op zoek naar u, maar u kon zich - ondanks een grondige huiszoeking - in het huis van uw tante voor hem verstoppen. U bleef vijf weken bij uw tante waarna u Afghanistan verliet.

U woonde zes jaar in Griekenland waarna u op 9 januari 2013 naar België kwam en diezelfde dag nog uw asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag en/of identiteit legt u een medisch getuigschrift met de beschrijving van uw littekens neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofd geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Allereerst dient aangestipt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de pogingen van de taliban u te rekruteren dermate onwaarschijnlijk zijn dat de geloofwaardigheid ervan ernstig aangetast wordt. Zo beweert u dat u pas een maand na de dood van uw vader en twee broers en ongeveer twee maanden na hun rekrutering een brief van de taliban kreeg waarin ze u opriepen zich bij hen aan te sluiten (CGVS vragen 36-43, 47, 74-77, 81). Hier kunnen er een aantal bedenkingen geplaatst worden. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat uw vader en twee broers vrijwillig bij de taliban gingen. Dat de taliban in hun brieven standaard een deadline hanteren van tien dagen kan u op geen enkele manier aantonen en komt ook bijzonder vreemd over. Bovendien geeft u zelf aan dat de taliban naar iedereen zo'n brief stuurden (CGVS vragen 5, 40). Dit betekent dat uw vader en twee broers alvast niet gevisieerd werden door de taliban. Bovendien is wat u het CGVS wilt laten geloven niet de modus operandi van de taliban om leden voor hun jihad te rekruteren. Wanneer mensen gedwongen worden hun kant te kiezen, mag er van uitgegaan worden dat deze nieuwe rekruten niet echt gemotiveerd zullen zijn om hun leven voor de taliban te geven. Zij zullen ook van de eerste de beste gelegenheid gebruik maken er vandoor te gaan of hun dwingeland aan te geven bij de autoriteiten. Dit betekent dat aan het dwingen van mensen om zich in te schakelen voor de jihad meer nadelen verbonden zijn dan voordelen voor de taliban. Als uw vader en twee broers al bij de taliban zouden gegaan zijn, mag er bijgevolg aangenomen worden dat zij dit vrijwillig deden. Van een gegronde vrees voor vervolging is er in dit geval dan ook geen sprake. U hebt hierover ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Aanvankelijk zei u in de vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van DVZ op 11 januari 2013) dat de taliban naar jullie huis waren gekomen, dat zij uw broers en vader hadden meegenomen en na een maand hadden gedood, terwijl u nu stelt dat de taliban een brief hadden gestuurd, dat uw vader en broers zelf naar de taliban waren gegaan en dat ze als martelaren gestorven zijn (CGVS vragen 38-55). Beide verklaringen verschillen dusdanig wezenlijk van elkaar waardoor er van een vergissing geen sprake kan zijn. Louter uw verklaring dat u dat niet had gezegd op de DVZ, is geen afdoende excuus voor deze tegenstrijdigheden. Dat u zich over zulke cruciale momenten en gebeurtenissen zo flagrant tegensprekt, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u, toen de taliban uw vader en broers opriepen met hen mee te doen, geen brief ontving, maar wel twee maanden later toen uw familieleden al waren gedood. Indien de taliban u ook bij hen hadden gewild, hadden ze u samen met de rest van uw familie wel een brief bezorgd (CGVS vragen 81-84). Er is geen enkele reden waarom zij u de eerste keer zouden hebben ontzien en geen brief zouden hebben gestuurd. Daarbij komt ook nog eens het feit dat u nog

maar pas uw vader en twee broers had verloren in de strijd tegen de regering en haar partners. Niet echt een overtuigende reden om u aan de kant van de taliban te krijgen, de kans dat u zou vrezende te worden gedood, was nogal reëel.

De combinatie van al deze elementen laat toe te twijfelen aan uw problemen met de taliban. Zowel de manier waarop ze u zouden willen rekruteren hebben als het feit dat ze u probeerden te rekruteren na de dood van drie van uw familieleden is niet aannemelijk. Dat de taliban die brief persoonlijk aan uw moeder zouden hebben afgegeven en haar daarbij ook zouden vertellen wat er precies in die brief stond, is overigens evenmin geloofwaardig. De taliban zijn geen postdienst en dit is niet de manier waarop zij te werk gaan. Door u een deadline van tien dagen te geven, gaven ze u bovendien de kans weg te vluchten, toch wanneer u stelt dat het om een gedwongen rekrutering ging. Indien zij het werkelijk op u gemunt hadden, hadden zij uw thuiskomst afgewacht om u persoonlijk aan te spreken en mee te nemen. Er kan aldus geconcludeerd worden dat er geen geloof dient gehecht te worden aan uw voorgehouden problemen met de taliban.

Ook bij uw verklaringen omtrent het conflict met uw oom kunnen enkele vraagtekens geplaatst worden. Zo beweert u dat uw oom, Q.(...), een machtig man was die banden had met zowel de regering als de taliban, maar wanneer u gevraagd wordt deze banden te verduidelijken, kan u daar geen zinnig antwoord op geven (CGVS vragen 60-62, 114-115, 120). Wanneer iemand bedreigd wordt door een oom van hem en hij hierdoor zijn land moet verlaten, mag er toch aangenomen worden dat die persoon wat meer zou kunnen vertellen over die oom. U zegt immers zelf ook dat uw ouders u altijd al voor die oom hebben gewaarschuwd. Het is dus erg vreemd dat u niet kan specificeren op welke manier uw oom precies verbonden was aan de taliban en de regering. U komt niet verder dan wat algemene uitlatingen waardoor hierover serieuze twijfels rijzen. Mocht hij inderdaad zo machtig geweest zijn in de streek is het opmerkelijk dat hij zo'n buitensporig geweld gebruikte om jullie gronden af te nemen. Hij had de grond ook gewoon kunnen bezetten zonder zich iets van u of uw moeders protest aan te trekken (CGVS vragen 109-112, 127). Dat hij die gronden zou opeisen omdat hij dit beschouwde als zijn erfenis impliceert ook dat hij meent hier wettelijk gezien recht op te hebben en hij dit dus ook voor een 'jirga' (raad) zou kunnen brengen, wat de gebruikelijke gang van zaken is in geval van een dispuut tussen verschillende partijen (CGVS vragen 90-93). Dit is echter nooit gebeurd (CGVS vraag 119). Wederom kan de vraag gesteld worden waarom uw oom gebruik zou maken van zulk buitensporig geweld. Hierdoor loopt hij immers het risico - hoe klein ook - gearresteerd te worden en zijn plan te laten mislukken. Ook al zou de kans dat dit zou gebeuren zeer klein zijn dan nog beschikte uw oom binnen de door u geschetste context over voldoende middelen om de gronden op een andere manier te proberen confisqueren. Ofwel door de brute uitoefening van zijn macht waarbij hij dan jullie landen gewoonweg bezet ofwel via een jirga waarbij dan een zeker compromis bekomen zou kunnen worden. Dat geen van dit alles is gebeurd, is weinig aannemelijk en laat toe te twijfelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen. Ook u hebt nooit geprobeerd uw conflict met uw oom via een jirga en/of bemiddeling op te lossen. Nochtans hadden u en uw tante (bij wie u onderdak vond) daar alle belang bij, 40-50 'jerib' land is immers niet niets en een deel ervan zou ook voor uw tante een welkome aanvulling van haar bezit geweest zijn (CGVS vraag 32). Dat u hier zelf geen poging toe ondernam, ondergraaft verder uw asielmotieven. Ook aan de verdwijning van uw moeder en zus - die in deze context wordt gesitueerd - kan derhalve worden getwijfeld.

Verder dient ook aangestipt te worden dat het weinig aannemelijk is dat uw oom u zelfs na twee huiszoekingen bij uw tante niet zou hebben kunnen vinden (CGVS vragen 128-129). Dat hij u niet zou kunnen vinden hebben omdat u verstopt zat op een geheime plaats is erg twijfelachtig. U zou immers verstopt hebben gezeten in het 'Pashkhana' (plaats om het voedsel bij te houden) dat in ieder Afghaans huis aanwezig is. Uw oom moet dus ook geweten hebben dat dat een mogelijke schuilplaats is. Wanneer hij u te allen prijze wilt doden, mag er van uitgegaan worden dat hij de huiszoekingen zo grondig zou aanpakken dat u zich niet verborgen zou kunnen gehouden hebben.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielaanvraag geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Het door u voorgelegde document kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het is een bewijs van uw verwondingen die eender waar, eender hoe opgelopen kunnen zijn. Het medische attest toont geenszins aan dat deze verwondingen toegebracht zijn door uw oom in de door u geschetste omstandigheden. U brengt geen enkel begin van bewijs aan aangaande de door u ingeroepen vluchtmotieven, zoals de dood van uw vader en broers, de oproepingsbrieven van de taliban, of het grondconflict met uw oom. Evenmin bent u in het bezit van enig identiteitsstuk.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de

Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Alhoewel u verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Ghazni, kan u over een veilig onderkomen in de stad Kabul beschikken, de hoofdstad van Afghanistan. U bent een volwassen ongehuwde jongeman, u bent het Dari machtig, en u heeft ook aangetoond op een zelfstandige manier te kunnen handelen. Indien u een nieuw leven kan opbouwen in bijvoorbeeld Griekenland - een totaal vreemd land en vreemde cultuur waar u ongeveer zes jaar verbleef zonder statuut maar met de noodzaak er te werken om aan geld te komen en uw reis binnen Europa te kunnen verder zetten - kan u zich ook in een levendige stad zoals Kaboel, in uw éigen thuisland, vestigen (vragenlijst DVZ, vraag 35). Evenzeer mag worden aangenomen dat u, die stelt geen scholing te hebben genoten, intussen door uw verblijf in Griekenland en België - ook de nodige 'skills' heeft ontwikkeld om in Kabul aan het werk te geraken en uw leven als volwassen man er verder uit te bouwen. De stad Kabul is voor u veilig en toegankelijk waardoor u er beschikt over een intern vluchtalternatief. Gezien er nauwelijks geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas, is het evenmin aannemelijk dat u in deze stad een conventie-gerelateerde vrees voor vervolging in deze stad zou moeten koesteren. Dient in casu de veiligheidssituatie in Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel – aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling –, afgeleid uit de schending van de artikelen 48 juncto 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de schending van het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, tracht verzoeker een verklaring te bieden voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker voert aan dat op het ogenblik van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk werd gemaakt dat alles snel moest gaan. Er moest kort en krachtig uitgelegd worden en de tolk legde eigenlijk de woorden in de mond van verzoeker en maakte op eigen wijze samenvattingen van zijn verhaal. Later zou hij immers zijn verhaal nog in extenso kunnen toelichten. Volgens verzoeker heeft hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet letterlijk gesteld dat de Taliban bij hem thuis is gekomen en zijn vader en broers hebben meegenomen. Integendeel vroeg de tolk hem: *“Is Uw vader en broer door de taliban meegenomen en doodgegaan”*, waarop hij simpelweg ja heeft gezegd daar hij kort moest antwoorden, aldus nog verzoeker. Hij vervolgt dat dit onrechtstreeks ook de waarheid is. Zijn vader en broers zijn wel degelijk naar de Taliban gegaan wegens het ontvangen van een dreigbrief en waren kort daarna dood. Verzoeker stelt dat het normaal is dat er veel meer aan het licht komt bij het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daar men hier ook veel meer tijd krijgt om zijn verhaal te vertellen. Verzoeker herhaalt dat bij het eerste interview de situatie zeer kort diende te worden toegelicht en gesteld werd dat hij de uitgebreide versie van het verhaal tijdens het tweede interview kon vertellen. Verzoeker meent dan ook dat hij, in toepassing van het vertrouwensbeginsel, erop mocht vertrouwen dat hij zijn korte versie later uitgebreid mocht toelichten. Net dit wordt hem nu door verwerende partij verweten en afgedaan als tegenstrijdig, aldus verzoeker. Hij besluit dat er dus eigenlijk geen tegenstrijdigheden te vinden zijn in zijn verhaal zodat men moet aanvaarden dat dit verhaal wel degelijk waar kan zijn. Daarnaast wijst verzoeker erop dat verwerende partij blijkt aan te nemen dat hij afkomstig is uit Afghanistan en hij dus niet liegt over zijn afkomst enzovoort. Hieruit volgt volgens verzoeker dat zijn verklaringen over de hele lijn geloofwaardig zijn en dat het ontbreken van stukken hieromtrent, waarvoor er trouwens gelet op de diefstal in Griekenland een plausibele verklaring bestaat, hieraan geen afbreuk doet. Onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, stelt verzoeker in dit verband nog dat het geen betoog hoeft dat de situatie voor illegale vreemdelingen in Griekenland niet ideaal is en dat hun rechten daar miskend worden. Zelf werd hij er in elkaar geslagen en werd ook zijn rugzak met daarin zijn papieren afgenomen, aldus nog verzoeker. Zijn verhaal niet aannemen gelet op één tegenstrijdigheid in zijn verklaringen is volgens verzoeker dan ook kennelijk onredelijk.

2.2. In een tweede middel – aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut –, afgeleid uit de schending van artikel 4.4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, herhaalt verzoeker in een eerste onderdeel dat hij voor dood werd achtergelaten door zijn oom, dat hij een messteek in zijn buik kreeg en zijn vinger er werd afgehakt. Deze verwondingen worden gestaafd door medische attesten. Stellen dat er geen gegronde vrees is om vervolgd te worden is volgens verzoeker dan ook een brug te ver. In casu kan duidelijk worden vastgesteld dat hij wel degelijk blootgesteld is geweest aan vervolging of aan ernstige schade. Dit kan niet ontkend worden en wijst op een duidelijke vrees op het lijden van ernstige schade, aldus verzoeker, die hieraan toevoegt dat er in casu geen redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zullen voordoen. Verzoeker stelt dat hij een gegronde vrees heeft voor wat zijn oom met hem zou kunnen doen, gelet op wat in het verleden reeds is gebeurd. Hij benadrukt dat niet mag vergeten worden dat in Afghanistan wel degelijk veel discussies over grond worden gevoerd, vaak met de dood tot gevolg. Voorts meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kort door de bocht gaat waar wordt geoordeeld dat zijn geloofwaardigheid wordt ondermijnd omdat hij niet exact kan zeggen hoe zijn oom banden had met de Taliban, de politie enzovoort. Verzoeker stelt dat het immers niet zijn fout is dat hij niet weet hoe de connecties van zijn oom zich precies voordoen. Hij verduidelijkt dat hem van jongs af aan door zijn ouders werd verteld dat hij moet opletten voor zijn oom, waardoor reeds een vrees, een zekere mate van angst ten opzichte van die oom ontstond. Het is niet aan hem om zijn ouders volledig uit te horen omtrent het verleden van zijn oom en de exacte toedracht van diens banden met de Taliban en de politie, aldus nog verzoeker. Waar in de bestreden beslissing nog wordt gesteld dat hij zijn problemen via een jirga en/of bemiddeling had moeten oplossen, voert verzoeker aan dat dit onmogelijk kan werken tegenover iemand die machtig is in de samenleving, in casu zijn oom, waardoor de jirga sowieso in diens voordeel zal beslecht worden. Tot slot stelt verzoeker dat hij evenmin bescherming kon zoeken bij de politie. Gelet op de corruptie waarmee het lokale politiekantoor geteisterd werd en de banden van zijn oom hiermee, zou dit volgens

verzoeker ronduit gevaarlijk geweest zijn. Hij stelt dat in zijn dorp meermaals iemand door de politie werd vermoord wanneer deze tegen een machtige persoon een aanklacht indiende. Aangifte doen was dan ook uitgesloten.

In een tweede onderdeel wijst verzoeker erop dat tevens rekening dient te worden gehouden met het trauma dat hij heeft opgelopen, gelet op de mishandelingen door zijn oom en het verlies van zijn vader, zijn broers, zijn moeder en zijn zus. Deze twee laatsten zouden weliswaar nog leven maar er is geen enkel contact meer. Bij een terugkeer zal contact ook niet mogelijk zijn vermits zijn moeder en zus zich normaliter bij zijn oom zouden bevinden. Verzoeker stelt dat er in zijn hoofde dus wel degelijk sprake is van een sterke subjectieve vrees voor het oplopen van reële schade ten gevolge van een uiterst ernstige vervolging in het verleden, met name de gewelddaden gepleegd door zijn oom. Volgens verzoeker is Kabul voor hem geen veilige plaats daar de Taliban hem ook daar zal vinden en ook zijn oom daar connecties zou hebben.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, (EVRM), herhaalt verzoeker dat hij wel degelijk het slachtoffer is geworden van de gewelddaden van zijn oom waardoor er bij hem een diepe angst aanwezig is dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw onmenselijke en vernederende behandelingen zal moeten ondergaan, wat een schending uitmaakt van zijn mensenrechten, meer bepaald van artikel 3 EVRM.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn verklaringen met betrekking tot de pogingen van de Taliban om hem te rekruteren dermate onwaarschijnlijk zijn dat de geloofwaardigheid ervan ernstig aangetast wordt en ook bij zijn verklaringen omtrent het conflict met zijn oom vraagtekens kunnen geplaatst worden zodat derhalve ook aan de verdwijning van zijn moeder en zus – die in deze context wordt gesitueerd – kan worden getwijfeld, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) het door hem voorgelegde medische attest bovenstaande appreciatie niet kan wijzigen daar het geenszins aantoont dat zijn verwondingen zijn toegebracht door zijn oom in de door hem geschetste omstandigheden, hij verder geen enkel begin van bewijs aanbrengt aangaande de door hem ingeroepen vluchtmotieven, zoals de dood van zijn vader en broers, de oproepingsbrieven van de Taliban of het grondconflict met zijn oom en hij evenmin in het bezit is van enig identiteitsstuk en (iii) hij als volwassen ongehuwde jongeman die het Dari machtig is over een veilig onderkomen kan beschikken in de hoofdstad Kabul, temeer hij heeft aangetoond op een zelfstandige manier te kunnen handelen en hij door zijn verblijf in Griekenland en België ook de nodige 'skills' heeft ontwikkeld om aan het werk te geraken en zijn leven als volwassen man verder uit te bouwen in de stad Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier actueel voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers relaas in zijn geheel genomen ongeloofwaardig en hij er derhalve niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen.

2.5.1. Vooreerst laten verzoekers verklaringen omtrent de door hem voorgehouden problemen met de Taliban niet toe hieraan enig geloof te hechten.

Zo wordt in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat verzoeker doorheen zijn opeenvolgende gehoren tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de rekrutering door de Taliban van zijn vader en zijn broers en de omstandigheden waarin zij om het leven zouden zijn gekomen. Uit verzoekers verklaringen zoals hij deze aflegde op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt immers dat de Taliban een brief had gestuurd, dat zijn vader en zijn broers vervolgens naar de Taliban zijn gegaan en dat ze als martelaren gestorven zijn (administratief dossier, stuk 3, p. 5-7). Bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker daarentegen als volgt: *"Ongeveer 4 maanden voor mijn vertrek uit Afghanistan kwam de Taliban naar ons huis. Ze namen mijn vader en 2 broers mee. Na 1 maand vernamen we dat de Taliban mijn vader en broers had vermoord. Een tijd later kreeg ik een dreigbrief van de Taliban dat ik voor hen*

moest werken" (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 4). In de mate verzoeker deze wezenlijk tegenstrijdige verklaringen tracht te vergoelijken, stellende dat op het ogenblik van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk werd gemaakt dat alles snel moest gaan, dat er kort en krachtig moest geantwoord worden en dat de tolk eigenlijk de woorden in zijn mond legde en op eigen wijze samenvattingen van zijn verhaal maakte, benadrukt de Raad dat het niet ernstig is om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop zijn verklaringen werden vertaald en in het verslag zijn weergegeven. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht en correct zijn. Hij verklaarde hierbij dat het verslag hem werd voorgelezen in het Dari, dat hij niets meer aan zijn verklaringen wenste toe te voegen en dat hij geen bijkomende opmerkingen had (administratief dossier, stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 4-5). Bovendien had verzoeker nog ter gelegenheid van zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de kans om zijn bezwaren te uiten aangaande het verloop van het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken, mogelijkheid waarvan hij evenmin gebruik heeft gemaakt. De Raad leest immers in dit verband in het gehoorverslag: ***"Heb je bij DVZ alle essentiële elementen ivm met je asielaanvraag kunnen vermelden in de vragenlijst? Ik kon alles in een korte samenvatting uitleggen."*** (administratief dossier, stuk 3, p. 2). Verzoeker maakt noch met zijn loutere ontkenning bepaalde verklaringen te hebben afgelegd, noch met zijn gratuite beweringen betreffende de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken, aannemelijk dat bepaalde elementen of gegevens in zijn verklaringen foutief werden vertaald of dat de tolk hieraan een eigen interpretatie zou hebben gegeven. Evenmin toont hij aan dat hij zijn verhaal niet heeft kunnen doen. De Raad stelt immers vast dat aan verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken op algemene wijze werd gevraagd om kort een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of risico. Verzoeker verklaarde bij deze gelegenheid: *"Ongeveer 4 maanden voor mijn vertrek uit Afghanistan kwam de Taliban naar ons huis. Ze namen mijn vader en 2 broers mee. Na 1 maand vernamen we dat de Taliban mijn vader en broers had vermoord. Een tijd later kreeg ik een dreigbrief van de Taliban dat ik voor hen moest werken. Een paar dagen later is mijn oom langs vaderzijde (Q(...)) samen met 2 personen naar ons huis gekomen en vroeg de akte van de grond aan mijn moeder. Zij moest die aan hen geven. Op dit ogenblik was ik buiten en zag dat mijn oom mijn moeder aan het slagen was. Ik kwam ertussen en mijn oom heeft mij in elkaar geslagen. Ook stak hij mij met een mes waardoor mijn tanden gebroken zijn. Ik raakte bewusteloos maar zijn dachten dat ik dood was. Mijn oom heeft mijn moeder en zus meegenomen en later heeft een dorpgenote mij naar het ziekenhuis gebracht. Ik lag ongeveer 1 week in coma, toen ik wakker werd was mijn tante met haar man bij mij. Nog 2 weken ben ik in het ziekenhuis gebleven. De man van mijn tante heeft mij naar zijn huis gebracht waar ik ongeveer 5 weken bleef ondergedoken. Toen mijn oom ook te weten gekomen was dat ik nog leefde heeft de man van mijn tante besloten dat ik Afghanistan moest verlaten. Mijn oom zou mij meteen vermoorden. Hij hielp 's nachts de Taliban en overdag hielp hij de overheid. Hij kende veel mensen en had veel macht. Ik heb sindsdien geen nieuws meer over mijn zus en moeder."* (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 3, p. 4). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk de kans kreeg om zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Bovendien zijn verzoekers verklaringen duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zodat de strijdigheid met zijn verklaringen zoals hij deze aflegde voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins kan worden verklaard door de korte duur van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, betreffen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken immers geen beknopte versie van de feiten, welke later tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal uitgebreid werden toegelicht doch legde hij opeenvolgende verklaringen af die dermate flagrant tegenstrijdig zijn dat ze zijn algehele geloofwaardigheid op de helling zetten.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te menen, besluit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overigens niet tot de ongeloofwaardigheid van de door hem beweerde problemen met de Taliban louter op basis van één tegenstrijdigheid maar tevens omdat zijn relaas niet in overeenstemming te brengen is met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, inzonderheid wat de modus operandi van de Taliban betreft om leden voor hun jihad te rekruteren. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers bovendien geoordeeld als volgt: *"(...) Zo beweert u dat u pas een maand na de dood van uw vader en twee broers en ongeveer twee maanden na hun rekrutering een brief van de taliban kreeg waarin ze u opriepen zich bij hen aan te sluiten (CGVS vragen*

36-43, 47, 74-77, 81). Hier kunnen er een aantal bedenkingen geplaatst worden. Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat uw vader en twee broers vrijwillig bij de taliban gingen. Dat de taliban in hun brieven standaard een deadline hanteren van tien dagen kan u op geen enkele manier aantonen en komt ook bijzonder vreemd over. Bovendien geeft u zelf aan dat de taliban naar iedereen zo'n brief stuurden (CGVS vragen 5, 40). Dit betekent dat uw vader en twee broers alvast niet gevisieerd werden door de taliban. Bovendien is wat u het CGVS wilt laten geloven niet de *modus operandi* van de taliban om leden voor hun jihad te rekruteren. Wanneer mensen gedwongen worden hun kant te kiezen, mag er van uitgegaan worden dat deze nieuwe rekruten niet echt gemotiveerd zullen zijn om hun leven voor de taliban te geven. Zij zullen ook van de eerste de beste gelegenheid gebruik maken er vandoor te gaan of hun dwingeland aan te geven bij de autoriteiten. Dit betekent dat aan het dwingen van mensen om zich in te schakelen voor de jihad meer nadelen verbonden zijn dan voordelen voor de taliban. Als uw vader en twee broers al bij de taliban zouden gegaan zijn, mag er bijgevolg aangenomen worden dat zij dit vrijwillig deden. Van een gegronde vrees voor vervolging is er in dit geval dan ook geen sprake. (...)

Daarnaast is het opmerkelijk dat u, toen de taliban uw vader en broers opriepen met hen mee te doen, geen brief ontving, maar wel twee maanden later toen uw familieleden al waren gedood. Indien de taliban u ook bij hen hadden gewild, hadden ze u samen met de rest van uw familie wel een brief bezorgd (CGVS vragen 81-84). Er is geen enkele reden waarom zij u de eerste keer zouden hebben ontzien en geen brief zouden hebben gestuurd. Daarbij komt ook nog eens het feit dat u nog maar pas uw vader en twee broers had verloren in de strijd tegen de regering en haar partners. Niet echt een overtuigende reden om u aan de kant van de taliban te krijgen, de kans dat u zou vrezes te worden gedood, was nogal reëel.

De combinatie van al deze elementen laat toe te twifelen aan uw problemen met de taliban. Zowel de manier waarop ze u zouden willen rekruteren hebben als het feit dat ze u probeerden te rekruteren na de dood van drie van uw familieleden is niet aannemelijk. Dat de taliban die brief persoonlijk aan uw moeder zouden hebben afgegeven en haar daarbij ook zouden verteld hebben wat er precies in die brief stond, is overigens evenmin geloofwaardig. De taliban zijn geen postdienst en dit is niet de manier waarop zij te werk gaan. Door u een deadline van tien dagen te geven, gaven ze u bovendien de kans weg te vluchten, toch wanneer u stelt dat het om een gedwongen rekrutering ging. Indien zij het werkelijk op u gemunt hadden, hadden zij uw thuiskomst afgewacht om u persoonlijk aan te spreken en mee te nemen. Er kan aldus geconcludeerd worden dat er geen geloof dient gehecht te worden aan uw voorgehouden problemen met de taliban.", vaststellingen en overwegingen welke in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.5.2. Ook verzoekers verklaringen omtrent het conflict met zijn oom kunnen de Raad niet in het minst overtuigen.

Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, beweert verzoeker dat zijn oom een machtig man is die banden had met zowel de regering als met de Taliban (administratief dossier, stuk 3, p. 7 en p. 13). Verzoeker slaagt er evenwel niet in om meer duiding te geven over deze banden. Met de uitleg in het verzoekschrift dat hem van jongs af aan door zijn ouders werd verteld dat hij moet opletten voor zijn oom, waardoor reeds een vrees, een zekere mate van angst ten opzichte van die oom ontstond, en dat het niet aan hem is om zijn ouders volledig uit te horen omtrent het verleden van zijn oom en de exacte toedracht van diens banden met de Taliban en de politie, blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van zijn eerder afgelegde en onaannemelijk bevonden verklaringen in dit verband, wat echter geen dienstig verweer vormt. Naar het oordeel van de Raad kan overigens niet in redelijkheid worden aangenomen dat verzoekers ouders hem van jongs af aan steeds voor zijn oom zouden hebben gewaarschuwd, doch zij hierbij geen reden zouden hebben vermeld. Dat ook verzoeker deze waarschuwingen zonder meer zou hebben aangenomen zonder hieromtrent verdere vragen te stellen, kan evenmin worden aangenomen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat het, gelet op verzoekers bewering dat zijn ouders hem altijd voor die man hebben gewaarschuwd, erg vreemd is dat verzoeker niet kan specificeren op welke manier zijn oom precies verbonden was aan de Taliban en de regering.

Daarnaast plaats de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vraagtekens bij het buitensporig geweld dat verzoekers oom zou hebben gebruikt: "Mocht hij inderdaad zo machtig geweest zijn in de streek is het opmerkelijk dat hij zo'n buitensporig geweld gebruikte om jullie gronden af te nemen. Hij had de grond ook gewoon kunnen bezetten zonder zich iets van u of uw moeders protest aan te trekken (CGVS vragen 109-112, 127). Dat hij die gronden zou opeisen omdat hij dit beschouwde als zijn erfenis impliceert ook dat hij meent hier wettelijk gezien recht op te hebben en hij

dit dus ook voor een 'jirga' (raad) zou kunnen brengen, wat de gebruikelijke gang van zaken is in geval van een dispuut tussen verschillende partijen (CGVS vragen 90-93). Dit is echter nooit gebeurd (CGVS vraag 119). Wederom kan de vraag gesteld worden waarom uw oom gebruik zou maken van zulk buitensporig geweld. Hierdoor loopt hij immers het risico - hoe klein ook - gearresteerd te worden en zijn plan te laten mislukken. Ook al zou de kans dat dit zou gebeuren zeer klein zijn dan nog beschikte uw oom binnen de door u geschetste context over voldoende middelen om de gronden op een andere manier te proberen confisqueren. Ofwel door de brute uitoefening van zijn macht waarbij hij dan jullie landen gewoonweg bezet ofwel via een jirga waarbij dan een zeker compromis bekomen zou kunnen worden. Dat geen van dit alles is gebeurd, is weinig aannemelijk en laat toe te twifelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen." Tegen deze pertinente vaststellingen en overwegingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, wordt in voorliggend verzoekschrift geen verweer gevoerd zodat deze staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat zijn oom een machtig man is, dat hij kan doen wat hij wil en dat hij, wanneer hij land wilde bezetten, valse documenten maakte en smeergeld betaalde (administratief dossier, stuk 3, p. 13). In acht genomen het geheel van wat voorafgaat is het de Raad dan ook niet duidelijk waarom verzoekers oom zich nog de moeite moest getroosten om zijn moeder en zus zou mee te nemen en hen onder druk te zetten om de eigendomsdocumenten van de gronden te overhandigen (administratief dossier, stuk 3, p. 7 en p. 11-12).

Er kan overigens niet in alle redelijkheid worden aangenomen dat zijn oom, die blijkens verzoekers verklaringen banden heeft met de Taliban, en diens twee gewelddadige kompanen verkeerdelijk zouden aannemen dat verzoeker het leven had gelaten en niet louter bewusteloos was (administratief dossier, stuk 3, p. 7-8 en p. 11.). Indien verzoekers oom hem daadwerkelijk wilde doden omdat hij alle eigendom wilde inpalmen en hij er zeker van wilde zijn dat verzoeker in de toekomst geen probleem zou vormen (administratief dossier, stuk 3, p. 14), kan worden verwacht dat hij grondiger te werk zou gaan en dat hij zich er minstens van zou vergewist hebben dat verzoeker daadwerkelijk ten gevolge van de messteek in zijn maag overleden was en hij hem niet zonder meer voor dood zou hebben achtergelaten. Het is de Raad overigens niet duidelijk waarom verzoekers oom hem als een dermate grote bedreiging zou hebben gezien dat hij moest geëlimineerd worden. Verzoeker verklaarde in dit verband immers dat zijn oom hem, niettegenstaande hij na het overlijden van zijn vader en broers de oudste man in het gezin was, niet zag als iemand die de oudere van de familie is aangezien hij op dat ogenblik slechts 20 jaar oud was (administratief dossier, stuk 3, p. 10 en p. 15). Daarenboven heeft verzoeker zich na zijn ontslag uit het ziekenhuis op generlei wijze verzet tegen de inname van de gronden door zijn oom. Zoals reeds terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, heeft verzoeker immers nooit geprobeerd om het conflict met zijn oom via een jirga en/of bemiddeling op te lossen (administratief dossier, stuk 3, p. 12-13), blijkens verzoekers verklaringen tijdens het gehoor en in het verzoekschrift omdat dit toch niets zou uithalen aangezien zijn oom een machtig man is en kan doen wat hij wil (administratief dossier, stuk 3, p. 13). Zijn oom had derhalve van verzoeker niets te vrezen. Het is de Raad dan ook niet duidelijk waarom hij verzoeker tot twee maal toe bij zijn tante zou gaan zoeken om hem te doden. Helemaal ongeloofwaardig is verzoekers bewering in dit verband dat zijn oom hem ondanks twee huiszoekingen bij zijn tante niet zou hebben kunnen vinden (administratief dossier, stuk 3, p. 14). In voorliggend verzoekschrift wordt volledig voorbijgegaan aan de motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing zodat ook dit onderdeel van de motivering door de Raad wordt beaamd en beschouwd wordt als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor zijn oom ten gevolge van een grondconflict. Dat er in Afghanistan wel degelijk veel discussies over grond worden gevoerd, vaak met de dood tot gevolg, betekent nog niet dat ook verzoekers relaas waarheidsgetrouw is.

2.5.3. In zoverre verzoeker nog opwerpt dat rekening moet worden gehouden met het trauma dat hij heeft opgelopen gelet op de mishandelingen door zijn oom en het verlies van zijn vader, broers, moeder en zus, benadrukt de Raad dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Zoals blijkt uit het voorgaande, slaagt verzoeker er echter niet in de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten geloofwaardig voor te stellen.

2.6. Het door verzoeker neergelegde medisch getuigschrift met de beschrijving van zijn littekens is niet van dien aard dat het de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kan ombuigen. De behandelende arts doet immers slechts vaststellingen betreffende de gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdende met zijn bevindingen kan de arts weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen doch hij kan nooit de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg biedt het voorgelegde medisch getuigschrift geen bewijs van de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen zou hebben opgelopen.

Zoals reeds wordt aangehaald in de bestreden beslissing, brengt verzoeker voor het overige geen enkel begin van bewijs bij aangaande de door hem ingeroepen vluchtmotieven, zoals de dood van zijn vader en broers, de oproepingsbrieven van de Taliban of het grondconflict met zijn oom en is hij evenmin in het bezit van enig identiteitsstuk, gebrek aan stavingstukken welk verzoeker verklaart door de diefstal van zijn documenten in Griekenland. De Raad wijst er in dit verband op dat een asielzoeker niet noodzakelijk documenten dient neer te leggen ter staving van zijn asielrelaas, maar dat bij gebrek aan bewijzen mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.7. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.8.2. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat verzoeker over een veilig onderkomen kan beschikken in de hoofdstad Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier actueel voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De Raad stelt vast dat verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in Kabul op zich niet betwist zodat diens analyse door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt.

Voor het overige brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de hoofdstad Kabul. Verzoeker toont immers niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman, die het Dari machtig is en die door zijn verblijf in Griekenland en België ook de nodige 'skills' heeft ontwikkeld, niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Kabul. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Dit klemmt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met zijn oom en de Taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

De Raad wijst erin dit verband nog op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.9. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.10. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS